

Γέροντας Παΐσιος Αγιορείτης: Η καλοσύνη Ο λόγος που απαιτείται

[ΡΟΝΤΕΣ](#)

- Γέροντα, θυμάμαι, μια φορά με είχατε μαλώσει πολύ.
- Αν χρειασθή, πάλι θα σε μαλώσω, για να πάμε όλοι μαζί στον Παράδεισο. Τώρα θα λάβω δρακόντεια μέτρα!...

Κοίταξε, έχω τυπικό πρώτα να δώσω στον άλλον να καταλάβη ότι χρειάζεται το μάλωμα και ύστερα να τον μαλώσω. Καλά δεν κάνω; Εγώ, επειδή μαλώνω τον άλλον, όταν βλέπω να κάνη κάτι βαρύ, γίνομαι κακός.

Αλλά τι να κάνω; να αναπαύω καθέναν στο πάθος του, για να είμαι τάχα καλός μαζί του, και μετά να πάμε όλοι μαζί στην κόλαση; Ποτέ δεν με πειράζει η συνείδηση, όταν μαλώνω κάποιον ή του κάνω παρατήρηση κι εκείνος στενοχωριέται, γιατί από αγάπη το κάνω, για το καλό του.

Βλέπω ότι δεν καταλαβαίνει πόσο πλήγωσε τον Χριστό με αυτό που έκανε, γι' αυτό τον μαλώνω. Εγώ πονάω, λειώνω εκείνη την ώρα, αλλά δεν με πειράζει η συνείδηση, γιατί τον μάλωσα. Μπορώ να πάω να κοινωνήσω ήσυχος, χωρίς να εξομολογηθώ. Νιώθω μέσα μου μια παρηγοριά, μια χαρά. Γιατί για μένα παρηγοριά και χαρά είναι η σωτηρία της ψυχής.

- Γέροντα, μου περνά ο λογισμός ότι μου μιλάτε παρηγορητικά, ή γιατί δεν

σηκώνω την αυστηρότητα ή γιατί μου έχετε πει πολλές φορές να κάνω κάτι και δεν το έκανα, οπότε με αφήνετε.

- Ευλογημένη ψυχή, με την σωτηρία της ψυχής σου θα παίζω; Ο νέος κάνει πρόβες. Ο μεγάλος έχει κρίση και βαδίζει σταθερά. Να νιώθης σιγουριά. Αν δω κάτι στραβό, είτε από μακριά είτε από κοντά, θα σου το πω.

Εσύ έχε εμπιστοσύνη και ειρήνευε. Α, δεν μ' έχετε καταλάβει εμένα! Έτσι εύκολα θα αναπαύω λογισμούς; Όταν βλέπω ότι η ψυχή είναι ευαίσθητη ή συγκλονίζεται ολόκληρη από την συναίσθηση του σφάλματός της, τι να πω; Τότε την παρηγορώ, για να μην πέση στην απελπισία. Όταν όμως βλέπω πέτρα την καρδιά, τότε μιλώ αυστηρά, για να την ταρακουνήσω.

Αν ένας προχωράει προς τον γκρεμό και του λέω: «προχώρα, πολύ καλά πας», δεν εγκληματώ; Το κακό με μερικούς είναι που δεν πιστεύουν, όταν τους λες να μην ανησυχούν, και βασανίζονται. Αν δω κάτι κακό, πως δεν θα το πω; Πως να αφήσης τον άλλον να πάει στην κόλαση; Όταν έχης ευθύνη, θα βάλης και τις φωνές, όταν χρειάζεται. Για μένα πιο καλά είναι να μη μιλάω, αλλά δεν μπορώ, όταν έχω ευθύνη.

Ύστερα να προσέξη κανείς το εξής: Μου κάνεις λ.χ. ένα κακό· εγώ σε συγχωρώ. Μου ξανακάνεις κάποιο άλλο κακό· πάλι σε συγχωρώ. Εγώ είμαι εντάξει, αλλά, εάν εσύ δεν διορθώνεσαι, επειδή σε συγχωρώ, αυτό είναι πολύ βαρύ.

Άλλο εάν δεν μπορής τελείως να διορθωθής. Να προσπαθήσης όμως να διορθωθής, όσο μπορείς. Όχι να αναπαύης τον λογισμό σου και να λες: «Αφού με συγχωρεί, εντάξει τακτοποιήθηκα και δεν βαριέσαι, δεν χρειάζεται στενοχώρια».

Μπορεί κάποιος να σφάλη, αλλά αν μετανοή, κλαίη, ζητάη με συστολή συγχώρηση, αγωνίζεται να διορθωθή, τότε υπάρχει η αναγνώριση και πρέπει και ο πνευματικός να συγχωράη. Αν όμως δεν μετανοή και συνεχίση την τακτική του, δεν μπορεί αυτός που έχει την ευθύνη της ψυχής του να γελάη. Η καλωσύνη τον αμετανόητο τον βλάπτει.

Πηγή: inpantanassis.blogspot.gr